

GABINET DE CURIOSITATS

Salvador Vendrell

columnadepaper.blogspot.com

D'una manera o altra **Anna Moner**, en el seu Gabinet de curiositats (Pruna llibres), ens ofereix uns retrats molt peculiars de personatges que em recorden *Les flors del mal* de **Charles Baudelaire**, com ja ho feien les seues novel·les. Hi trobe l'obsessió pel treball, la força de voluntat i la revolta contra el tirà que cadascú porta dintre seu, perquè no és de fora que ve el mal, com deixà escrit el nostre **Ausiàs March**: «Mas dintre nós nostre enemic portam». Brutal el retrat de **Camille Claudel**, que va ser musa i amant de l'intemperant **Rodin**. Una artista que es mereixia molt més que acabar a Montdervergues, un manicomi de sinistra reputació. Ella mateixa es lamenta: «Després d'haver-me esforçat per l'art tal com he fet, d'haver-ho sacrificat tot per crear bellesa, no considere just haver acabat així. Em mereixia quelcom millor». I tot per portar d'enemiga la voluntat de ser artista, de voler embrutar-se de fang, de guix, manejant espàtules i paletines, cisells, escarpres, maces, escaires, gúbies i llimes. Víctima d'una exagerada admiració i d'una passió exaltada al seu preceptor Rodin que la va fer viure una relació destructiva i agònica.

En aquest recull de curiositats, però, trobareu molt més que uns retrats excel·lents. L'ombra contrafeta del vampir de Murnau, la veu ambigua de **Chet Baker**, l'ànima de Poe banyada per l'ombra del corb, els mocassins de cuir de Hawkeye en *L'últim dels mohicans*. Descàrregues elèctriques a despulles d'animals, com caps de bous, o a cadàvers d'ajusticiats, a fi de provocar espasmes en aquells trossos de carn morta amb l'esperança de retornar la vida, perquè **Mary W. Shelley** engendre la identitat monstruosa de Frankenstein. El delicat teixit de la música de **Frédéric Chopin** amb els seus acords arpegiats o puntejats, d'extenses ondulacions cromàtiques, de poms de notes afegides que lliscaven com gotes de rosada sobre la melodia principal. La instantània precisa viva, *La decapitació de Sant Joan Baptista*, en què **Caravaggio** avança el que està a punt de succeir. Unes lents d'un telèscopi per anar sempre més enllà d'allò que era visible, d'allò que era acceptat, fins i tot d'allò que era admissible. Un concert de **Paganini**, el Violinista del Diable, que lluny d'assolir la perfecció física com el personatge de Goethe, el seu trist i contrafet cossatge denunciava més aviat els vicis i la podridura pròpies de Satanàs... Tot pur, negre, romanticisme.